

14 Ιανουαρίου 2020

Νά, πως έγινα μοναχός!

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή

Μοναχός Παΐσιος Καρεώτης

«Δι' ευχών των Αγίων πατέρων ημών... ελέησον ημάς», είπε ο ιερέυς και τελείωσε η Κυριακάτικη Θεία Λειτουργία. Προσκυνήσαμε τις εικόνες, πήραμε αντίδωρο και βγήκαμε στην αυλή της Μονής, περιμένοντας να κτυπήσει η καμπάνα για την Τράπεζα.

Ήμασταν αρκετοί επισκέπτες στη Μονή παρ' όλο πού ήταν αρχή ανοίξεως. Ο καιρός είχε μια ελαφριά ψυχρά και έναν πλούσιο ήλιο. Μου άρεσε να βλέπω μέσα στην πρωινή δροσιά τη θάλασσα στα πόδια μου και πάνω από το κεφάλι μου, τον γηραιό Αθωνα, πού με τις βαθιές και απάτητες χαράδρες του κατέβαινε μέχρι το μοναστήρι, για να λειτουργηθή κι αυτός.

Κοίταξα γύρω μου και προτίμησα μια θέση δίπλα σ' ένα γηραιό μοναχό, πού καθόταν κάτω από τον ανοιξιάτικο ήλιο περιμένοντας την ώρα της Τραπέζης. Όλα εδώ έχουν τον δικό τους χρόνο.

Κάθησα σιωπηλός, προσεκτικά, για να μην τaráξω την ησυχία του παππού, πού με κλειστά τα μάτια κάτι σιγανομουρμούριζε. Βυθίστηκα και εγώ στις σκέψεις μου,

για τα ωραία πού μάς χαρίζει η κυρία Θεοτόκος μέσα στο Περιβόλι της. Μου ήταν όμως πρόκληση το παρατεινόμενο ψαλμομουρμητό του παππού. Έστησα αυτί λοιπόν και σιγά-σιγά μπήκα και εγώ στον επαναλαμβανόμενο ρυθμό του. «Αγίω Πνεύματι, πάσα η κτίσις καινούργείται, παλιδρομούσα εις το πρώτον...». Ήταν ο πρώτος ήχος και η «βελόνα» είχε «κολήσει» στους Αναβαθμούς. Ωραίο «κόλημα», σκέφθηκα.

Το σιγόφαλλα και εγώ μερικές φορές. Γύρισε τότε ο παππούς και με κύταξε. Χαμογέλασε και με ρώτησε: - Από πού είσαι εσύ;

- Από τις Καρυές, Γέροντα.

- Πάτερ μου, είναι τιμή για μάς πού μάς έφερε η Κυρά η Παναγιά στο Περιβόλι της, και μάς τα χαρίζει όλα απλόχερα. Να προσέχουμε να μή την στενοχωρούμε, και εσείς οι μικρότεροι με τις αταξίες σας, και εμείς οι γεροντότεροι με την ξεροκεφαλιά μας. Έχεις χρόνια μοναχός;

- Τί να σάς πώ Γέροντα, δεν τα μετράω, άκουσα, καλή ώρα, έναν άλλον παλαιό μοναχό, ότι ο Θεός δεν τα μετράει τα χρόνια του μοναχού, παρά μόνον τα ζυγίζει, και έτσι έκοψα το μέτρημα και φροντίζω να παίρνω βάρος.

Χαμογέλασε ο Γέροντας.

- Σοφός ο λόγος πού άκουσες. Θέλεις ν' ακούσης και από εμένα κάτι για την σοφία της Παναγίας μας; Πώς με έφερε εδώ στο Περιβόλι της;

- Αν θέλω λέει. Διψάω για ν' ακούσω, απάντησα, αυξάνοντας την προσοχή μου.

- Η καταγωγή μου είναι από το Αργος Ορεστικόν -άρχισε ο παππούς- και έγινα μοναχός στα 22 μου χρόνια. Υπηρετούσα τότε, παιδί μου, στην Μ.Ο.Μ.Α., αν την ξέρης; Ήταν μια τεχνική υπηρεσία του στρατού, στην οποία δούλευαν και πολίτες. Εγώ ήμουν οδηγός. Βέβαια, η ζωή μου δεν είχε καμμία σχέση με την Εκκλησία. Καταλαβαίνεις, μια ζωή κοσμική, καφενεία, σφαιριστήρια, γλέντια και όλα τα συνακόλουθα.

Μία μέρα, λοιπόν, οδηγώντας το φορτηγό με γεμάτο φορτίο, κατέβαινα από το Αργος Ορεστικόν και είχα στο δεξί μου χέρι τον γκρεμό. Ήμουν μόνος, χωρίς συνοδηγό. Καθώς ήταν κατηφόρα με στροφές, θέλησα να μειώσω την ταχύτητα για να ελέγχω το όχημα. Πατώντας τα φρένα, βλέπω ότι δεν λειτουργούσαν. Με έπιασε πανικός. Προσπαθούσα, αλλά τίποτε. Προχώρησα μερικές στροφές του βουνού, προσπαθώντας να μειώσω την ταχύτητα, αλλά εις μάτην. Η ταχύτητα αυξανόταν. Ο δρόμος ήταν χωματένιος, είχε λακκούβες, πέτρες απ' το βουνό. Σε

μια μεγάλη λακκούβα, πού δεν μπόρεσα να αποφύγω, έγινε αυτό πού φοβόμουν. Χάνω τον έλεγχο του τιμονιού και στρέφεται το φορτηγό προς τον γκρεμό. Με το πού βλέπω τις μπροστινές ρόδες στον αέρα, κλείνω με τα χέρια τα μάτια μου, για να μή δώ τον θάνατό μου και με κραυγή απελπισίας, φωνάζω: «Παναγία μου». Εκεί πού είχα τα μάτια μου σφαλισμένα με τα χέρια, πάτερ μου, πώς συνέβη δεν ξέρω, αισθάνομαι ένα τράνταγμα. Κατεβάζω τα χέρια μου και τί λες ότι βλέπω; Βλέπω το φορτηγό σταματημένο στην άλλη πλευρά του δρόμου με κατεύθυνση προς τα πάνω.

Έτρεμα ολόκληρος. Δεν μπόρεσα να το συνειδητοποιήσω. Έκατσα λίγη ώρα να συνέλθω. Με τα πολλά, έλεγξα το φορτηγό και όλα λειτουργούσαν μια χαρά. Είπα το γεγονός σε μερικούς συναδέλφους, άλλοι μου είπαν «φοβερό πράγμα», άλλοι μισοκοροΐδευαν. Δεν το καλλιέργησα όμως μέσα μου περισσότερο, το προσπέρασα.

Το απόγευμα συνάντησα έναν φίλο μου, πού ήταν πολύ της Εκκλησίας, αλλά δεν τον έκανα συχνά παρέα, γιατί τον περνούσα για ψιλοχαζό. Δεν πήγαινε σε καφενεία, ούτε σε άλλα μέρη, όπως όλοι οι φίλοι μας. Του είπα το γεγονός. Μεγάλη και συγκινητική, μου λέει, η ιστορία σου. Ν' ανάψης ένα κερί, να προσευχηθής και να ευχαριστήσης τον Θεό. Μου πρότεινε, πριν πάμε μαζί στην εκκλησία να επισκεφθούμε μία οικογένεια πού είχε ένα αυτιστικό, ένα καθυστερημένο παιδάκι, για να δώσουμε μια παρηγοριά. Δέχθηκα και πήγαμε. Φθάσαμε και κτυπήσαμε την πόρτα. Την είχα ακουστά αυτή την φουκαριάρα τη μάνα με το παιδί. Έλα, όμως, πού το παιδάκι δεν ήταν καθυστερημένο. Με το πού μπήκαμε στο σπίτι, πρώτος ο φίλος και εγώ πίσω του, μόλις με βλέπει το παιδί, σηκώνεται και άρχισε να φωνάζει με μια φωνή καθόλου παιδική, αλλά άγρια, βραχνή, με βρυχηθμό.

- Φύγε εσύ. Εσύ εκεί, φύγε από εδώ. Εξαφανίσου. Φύγε εσύ πού κάνεις παρέα με την μαυροφόρα.

Εγώ τάχασα. Δεν καταλάβαινα τίποτε. Δεν μπορούσα να καταλάβω, για ποιό λόγο ξαφνικά οι φωνές, και για ποιά μαυροφόρα λέει. Στεκόμουν με απορία. Γιατί φωνάζει αυτό το μικρό έξαλλο;

Άρχισε τότε ο μικρός να μου πετάει αντικείμενα. Ό,τι έβρισκε μπροστά του. Μπήκε στη μέση ο φίλος μου και φύγαμε βιαστικά. Εγώ ήμουν αμήχανος.

- Τί ήρθαμε εδώ, του λέω, και με βρίζει αυτό το μικρό; Πού με ξέρει και για ποιά μαυροφόρα λέει;

Φύγαμε, λοιπόν, και πήγαμε στην εκκλησία.

Αναψα το κερί μου, είπα ότι θυμόμουν από προσευχή, χαιρέτησα τον παπά και

κίνησα για το σπίτι μου, γιατί είχε βραδυάσει. Μέσα μου, όμως αναλογιζόμουν:

- Τί είναι όλα αυτά; Για ποιά μαυροφόρα λέει; Έτσι προβληματισμένος καθώς πλησίαζα σπίτι μου, από την πλάγια μεριά πού ήταν όλο τοίχος, ενώ ήταν νύχτα προχωρημένη -υπ' όψη ότι αυτά έγιναν πριν την κατοχή, πού δεν υπήρχαν ούτε τηλεοράσεις, ούτε στα χωριά κινηματογράφοι- πάνω σ' αυτόν τον τοίχο, λοιπόν ανοίγει ένα φώς δυνατό και βλέπω. Τί λες να βλέπω; Βλέπω σαν σε κινηματογράφο ένα φορτηγό να κατεβαίνει από το βουνό, τον εαυτό μου να οδηγεί, να προσπαθή να ελέγξει το όχημα, αυτό να τρέχει, να πέφτη στη λακκούβα, να χάνω τον έλεγχο, να στρέφεται το φορτηγό προς τον γκρεμό, να κλείνω τα μάτια μου, φωνάζοντας «Παναγία μου»... και ξαφνικά, στον ουρανό ψηλά, πάνω από τον γκρεμό, βλέπω μια πανύψηλη γυναίκα, με μαύρα ρούχα, να πιάνη το φορτηγό στον αέρα, όπως πιάνουμε εμείς ένα σπιρτόκουτο, να το γυρνάει και να το βάζει στην αντίθετη κατεύθυνση του δρόμου. Ήταν, αδελφέ μου, η Κυρά μας η Παναγία. Τότε αναγνώρισα το περιστατικό πού μου συνέβη με το φορτηγό. Έπεσα κάτω αμέσως, συγκλονισμένος και άρχισα να κλαίω με λυγμούς. Τότε κατάλαβα το φοβερό πού μου συνέβη.

Σηκώνομαι μετά από ώρα, με δάκρυα και τρέχω και το λέω του παπά. Του είπα τα πάντα, και ειδικά το τελευταίο, πού τα είδα όλα σε ταινία, και ειδικά για την ψηλή και όμορφη μαυροφόρα, πού σταμάτησε το φορτηγό στον αέρα και ήμουν εγώ μέσα. Συγκλονίσθηκε ο παπάς όταν τ' άκουσε όλα. Μεγάλο θαύμα, παιδί μου, να ευχαριστήσουμε και να δοξάσουμε τον Θεό και την Παναγία μας.

Τότε, πάτερ μου, συνειδητοποίησα μέσα μου, μου ήρθε κάτι σαν φωτισμός, ότι δεν είμαι για τον κόσμο αυτόν. Τέτοιο θαύμα μου έκανε η Παναγία μας και εγώ κάθομαι στον κόσμο; Πού να πάω, όμως; Μου λέει, καλή ώρα ο παπάς, αν θές να ευχαρίστησης τον Θεό και να σώσης την ψυχή σου, να πάς στο Περιβόλι της Παναγίας, σ' αυτή πού σε έσωσε. Έτσι, αδελφέ μου, ήρθα στο Άγιον Όρος και δοξάζω τον Θεό για την πανάγαθη Πρόνοιά Του. Θα μπορούσα να πώ κι εγώ, μαζί με τον Απόστολο Παύλο, «ουκ εγενόμην απειθής τη ουρανίω οπτασία» (Πράξ. 26, 19).

Με συγκίνηση άκουσα την ιστορία του παππού και τα θαυμάσια της Κυράς μας της Παναγίας. Θέλησα να τον ρωτήσω για κάποιες απορίες μου, αλλά ακούσθηκε η καμπάνα της Τραπέζης. Σηκωθήκαμε και μαζί με όλους τους πατέρες μπήκαμε στην Τράπεζα. Τον αναγνώστη δεν τον πολυπρόσεχα, γιατί έφερνα στο νου μου όλο το γεγονός πού άκουσα και με είχε συγκλονίσει. Κρυφά λοξοκύταγα την γαλήνια μορφή του παππού. Περίμενα να γίνη προσευχή, να βγούμε και να ξανασυναντήσω τον Γέροντα. Τουλάχιστον να μάθω το όνομά του. Μιλάγαμε τόση ώρα και δεν ήξερα πώς τον λένε. Κτύπησε το κουδούνι ο ηγούμενος, κάναμε προσευχή και

αρχίσαμε να βγαίνουμε. Ο παππούς βγήκε από τους πρώτους. Μέχρι να βγώ είχε εξαφανισθεί. Χρόνο δεν είχα να τον ψάξω, γιατί το караβάκι έφευγε. Έτσι, πήρα τον ντορβά μου και κίνησα για την παραλία, ευχαριστώντας μέσα μου τον κτίτορα, το Βασιλόπουλο εκείνο πού αγίασε, για την παρηγοριά πού μου έδωσε.

Αυτό, ήταν αγίου κέρασμα.

Πηγή: <http://www.agiazoni.gr/article.php?id=82470891355788498641>